

116. Beklaagden guchzees alle te rijkruigen
07/1 leide beklaagden gr. alle te rijkruigen q. magge.

Not. nr.: TU66.L5:745-08

van: 15.01.2013

Griffier: 13/ 106

Rep. nr.: 13/ 147

VONNIS uitgesproken in het gerechtshuis "Het Kasteel" te Turnhout op **DINSDAG, VJFTIEN JANUARI TWEEDUIZEND DERTIEN**, in de openbare zitting van de Veertiende Kamer van de Rechtbank van eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Turnhout.

Alwaar zetelden:

Ondervoorzitter - Enig Rechter,
Substituut Procureur des Konings,
Griffier.

In zake van het **OPENBAAR MINISTERIE** tegen

1. geboren te op
wonende te

2. geboren te op
wonende te

BEKLAAGD VAN:

De eerste en de tweede.

Tu tussen 1 januari 2008 en 29 maart 2012, meermalen, op niet nader bepaalde tijdstippen:

Op het perceel gelegen te gekadastréerd als
met een (globale) oppervlakte van 20a 00ca, eigendom van
ingevolge akte van aankoop verleden door notaris te dd.

18/10/2005,

Hij inbreuk op artikel 6.1.1.1^o van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging, verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen te hebben uitgevoerd, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.1^o a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie), namelijk: het zonder vergunning afbreken van een bestaand weekendverblijf en het oprichten van een nieuwe woning met een oppervlakte van ca. 17 meter x 6,5 meter en een nokhoogte van 5,5 meter, met aanbouw van een veranda van 4,5 meter x 4,5 meter, alsook de oprichting van een draadafsluiting en ijzeren poort, de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, par. 1, 146, 1°- 3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999.

Gezien de stukken van het dossier.

Gelet op de behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 04 december 2012.

Gehoord het Openbaar Ministerie in haar vordering.

Gehoord eerste en tweede beklaagde in hun middelen van verdediging; eerste beklaagde bijgestaan en tweede beklaagde vertegenwoordigd door Mr. advocaat te

Strafrechtelijke gehoudenheid:

Wat betreft eerste beklaagde

Eerste beklaagde wordt thans vervolgd voor het zonder vergunning afbreken van een bestaand weekendverblijf en het oprichten van een nieuwe woning met aanbouw van een veranda, alsook de oprichting van een draadafsluiting en ijzeren poort.

De plichtigheid van eerste beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten is bewezen op basis van onder meer de verklaringen van tweede beklaagde en van eerste beklaagde zelf, de vaststellingen van de Inspectie RWO, de vaststellingen van de lokale politie van de zone en de in het dossier berustende foto's en overige overtuigingsstukken.

Eerste beklaagde is de eigenares van het betrokken onroerend goed, gelegen te

Zij stelt dat de toestemming tot betreding van het onroerend goed, dewelke op 14 februari 2008 aan de verbalisanten werd gegeven door tweede beklaagde (zijnde de vader van eerste beklaagde) niet geldig zou zijn.

Daarnaast stelt zij dat er enkel sprake zou zijn van "verfraaiingswerken" aan het onroerend goed en niet van enige afbraak en/of integrale nieuwbouw. De woning zou in haar huidige vorm aanwezig zijn geweest bij aankoop van het onroerend goed, door eerste beklaagde, op 18 oktober 2005. Er zouden enkel aan het inwendige van de woning verbeteringswerken uitgevoerd zijn geworden, en hiervoor zou geen stedenbouwkundige vergunning vereist zijn.

Tenslotte formuleert eerste beklaagde een aantal opmerkingen inzake het slakingsbevel en de vastgestelde doorbreking ervan en stelt zij dat geen rekening gehouden zou mogen worden met het proces-verbaal dd. 29 maart 2012, nu geen toestemming tot huiszochting zou zijn verleend geworden.

In tegenstelling tot hetgeen eerste beklaagde tracht voor te houden, blijkt uit het strafdossier dat op de plaats waar op het betrokken perceel voordien een klein weekendverblijf stond, een nieuwe en grotere woning met veranda werd opgericht, ingericht met het oog op permanente bewoning, waarbij het perceel tevens werd afgesloten middels een draadafsluiting en een ijzeren poort.

Gelet op het gegeven dat de betrokken woning alsdan niet bewoond was, is de rechtbank van oordeel dat tweede beklaagde, zijnde de vader van eerste beklaagde, op 14 februari 2008 wel degelijk op geldige wijze toestemming tot betreding van het onroerend goed kon geven aan de verbalisanten.

Eerste beklaagde tracht haar aandeel in de feiten te minimaliseren en vraagt zelfs haar vrijspraak, maar uit het strafdossier blijkt voldoende duidelijk dat zij zich samen met en in samenspraak met tweede beklaagde (zijnde haar vader) plichtig maakte aan de haar ten laste gelegde feiten.

De rechtbank stelt vast dat uit het proces-verbaal dd. 29 maart 2012 (meer bepaald stuk 113 strafdossier) blijkt dat tweede beklaagde zich op voormelde datum ten aanzien van de verbalisanten (meermalen) presenteerde als zijnde de eigenaar van het betrokken onroerend goed, en vervolgens -zich voordoende als eigenaar van "zijn buitenverblijf"- toelating gaf om in de woning vaststellingen te verrichten.

Concrete aanleiding voor het ter plaatse gaan van de verbalisanten op 29 maart 2012 - samen met leden van de Wooninspectie Antwerpen - was de melding dat de chalet te bewoond zou worden door drie vreemdelingen (hetgeen bevestigd leek te worden door inschrijvingen in het rijksregister). Daarnaast was het de bedoeling, over te gaan tot verhoor in verband met de eerder stilgelegde werken.

Uit voormeld proces-verbaal (meer bepaald stuk 112 strafdossier) blijkt dat tweede beklaagde op 29 maart 2012 bleef volhouden dat niemand meer woonde in de chalet op voormeld adres. De verbalisanten stelden op voormelde datum een doorbreking vast van het vorige stakingsbevel, legden een nieuw stakingsbevel op en stelden tevens het strijdig gebruik vast.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat aan de verbalisanten en de leden van de Wooninspectie wel degelijk op geldige wijze toelating werd verstrekt om de betrokken woning te betreden. Zelfs wanneer men abstractie zou maken van het proces-verbaal dd. 29 maart 2012, zou dit overigens geenszins tot gevolg hebben dat de plichtigheid van eerste beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten niet meer bewezen zou zijn, nu deze op voldoende wijze blijkt uit de overige elementen van het dossier.

Wat de opmerkingen betreft die eerste beklaagde formuleert inzake het stakingsbevel, dient te wordt opgemerkt dat zij niet werd gedagvaard voor de doorbreking daarvan. Ook de woonkwaliteit van de betrokken woning, (cfr. de aldaar ingeschreven personen) is geen element dat thans door deze rechtbank beoordeeld dient te worden.

Wat betreft tweede beklaagde

Tweede beklaagde wordt eveneens vervolgd voor het zonder vergunning afbreken van een bestaand weekendverblijf en het oprichten van een nieuwe woning met aanbouw van een veranda, alsook de oprichting van een draadafsluiting en ijzeren poort.

De plichtigheid van tweede beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten is bewezen op basis van onder meer de verklaringen van eerste beklagde en van tweede beklagde zelf, de vaststellingen van de Inspectie RWO, de vaststellingen van de lokale politic van de zone en de in het dossier berustende foto's en overige overtuigingsstukken.

Tweede beklagde voert net als eerste beklagde aan dat de toestemming tot betreding van het onroerend goed dd. 14 februari 2008 niet geldig zou zijn en dat er slechts sprake zou zijn van verfraaiings- en verbeteringswerken aan het betrokken onroerend goed (hetwelk er reeds in zijn huidige vorm gestaan zou hebben). Hij formuleert dezelfde opmerkingen inzake het stakingsbevel (en de vastgestelde doorbreking ervan) en inzake het proces-verbaal dd. 29 maart 2012.

Zoals reeds hoger opgemerkt, blijkt uit het strafdossier dat op de plaats waar op het betrokken perceel voordien een klein weekendverblijf stond, een nieuwe en grotere woning met veranda werd opgericht, ingericht met het oog op permanente bewoning, waarbij het perceel tevens werd afgesloten middels een draadafsluiting en een ijzeren poort.

Gelet op het gegeven dat de betrokken woning alsdan niet bewoond was, is de rechtbank van oordeel dat tweede beklagde op 14 februari 2008 op geldige wijze zijn toestemming tot betreding van het onroerend goed kon geven aan de verbalisanten.

Ook tweede beklagde tracht zijn aandeel in de feiten te minimaliseren en vraagt zijn vrijspraak, maar uit het strafdossier blijkt voldoende duidelijk dat hij zich samen met en in samenspraak met eerste beklagde (zijnde zijn dochter, tevens de eigenares van het onroerend goed) plichtig maakte aan de hem ten laste gelegde feiten, waarbij tweede beklagde met betrekking tot de uitgevoerde werken aangemerkt dient te worden als beheerder, opdrachtgever en uitvoerder.

Zoals reeds hoger opgemerkt, blijkt uit het proces-verbaal dd. 29 maart 2012 dat tweede beklagde (vader van eerste beklagde) zich op voormelde datum ten aanzien van de verbalisanten presenteerde als de eigenaar van wat hij alsdan "zijn buitenverblijf" noemde en dat hij aldus toelating gaf om in de woning vaststellingen te verrichten.

Concrete aanleiding voor het ter plaatse gaan van de verbalisanten op 29 maart 2012 – samen met leden van de Wooninspectie – was, zoals reeds hoger gesteld, de melding dat de chalet te bewoond zou worden door drie vreemdelingen (hetgeen bevestigd leek te worden door inschrijvingen in het rijksregister). Daarnaast was het de bedoeling, over te gaan tot verhoor in verband met de stilgelegde werken.

Uit voormeld proces-verbaal (meer bepaald stuk 112 strafdossier) blijkt dat tweede beklagde op 29 maart 2012 bleef volhouden dat niemand meer woonde in de chalet op voormeld adres. De verbalisanten stelden op voormelde datum een doorbreking vast van het vorige stakingsbevel, legden een nieuw stakingsbevel op en stelden tevens het strijdig gebruik vast.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat aan de verbalisanten en de leden van de Wooninspectie wel dagelijks op geldige wijze toelating werd verstrekt om de betrokken woning te betreden. Zelfs wanneer men abstractie zou maken van het proces-verbaal dd. 29 maart 2012, zou dit overigens geen reden tot gevolg hebben dat de plichtigheid van tweede beklagde aan de hem ten laste gelegde feiten niet meer bewezen zou zijn, nu deze op voldoende wijze blijkt uit de overige elementen van het dossier.

Wat de opmerkingen betreft die tweede beklagde formuleert inzake het stakingsbevel, dient te worden opgemerkt dat hij niet werd gedagvaard voor de doorbreking daarvan. Ook de woonkwaliteit van de betrokken woning (cfr. de aldaar ingeschreven personen) is geen element dat thans door deze rechtbank beoordeeld dient te worden.

Bestrafing:

- Wat betreft eerste beklagde:

Bij de bepaling der strafmaat in hoofde van eerste beklagde wordt rekening gehouden met de concrete aard en objectieve ernst der feiten en tevens met het gunstig strafverleden van beklagde.

- Wat betreft tweede beklagde:

Bij de bepaling der strafmaat in hoofde van tweede beklagde wordt rekening gehouden met de concrete aard en objectieve ernst der feiten en tevens met het gunstig strafverleden van beklagde.

Herstelvordering:

In de herstelvordering conform art. 149 en/of art. 151 Decreet Ruimtelijke Ordening dd. 24 juni 2008 (stukken 39-34 strafdossier; eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid dd. 14 juli 2008 : stukken 33-32 strafdossier) wordt het herstel gevorderd van de plaats in de oorspronkelijke staat door het slopen van de woning met veranda en het verwijderen van de draadafsluiting met ijzeren poort, waarbij het slopen van de constructie inhoudt dat niet enkel de bovenbouw wordt afgebroken doch dat tevens de vloerplaat/funderingen worden verwijderd en de bodem in de oorspronkelijke staat wordt hersteld en waarbij alle afbraakmaterialen afgevoerd dienen te worden, dit alles binnen een termijn van maximaal één jaar vanaf het in kracht van gewijsde treden van het vonnis of arrest.

In deze herstelvordering wordt er onder meer op gewezen dat het kwestieus onroerend goed gelegen is in bosgebied (zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied) en dat in de plaats van het oorspronkelijke kleine weekendverblijf een grootschalig residentieel gebouw werd opgericht waarvan de aanwezigheid strijdig is met het bestemmingsvoorschrift "bosgebied" volgens het van kracht zijnde gewestplan.

Daarnaast wordt in de herstellvordering gesteld dat de kwestieuze constructie niet kan worden afgewerkt, gelet op het bekrachtigd stakingsbevel en het onvergund karakter van de constructie, waardoor de door de betrokkenen beoogde bestemming niet kan worden gerealiseerd.

Vermits dergelijke toestand volgens het Agentschap Inspectie RWO niet kan worden bestendigd, luidt de conclusie dat het gebouw vanuit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening gesloopt dient te worden.

In voormelde herstellvordering wordt verder verwezen naar het gegeven dat betrokkenen, zonder voorafgaande bouwvraag, een woning oprichtten met het oog op permanente bewoning ervan, waardoor zij doelbewust een situatie van voldongen feiten veroorzaakten, zodat zij in feite zelf de schade veroorzaakten die zij door de gekozen herstellvorm zullen oplopen, en waarvoor zij zelf dienen in te staan.

In voormelde herstellvordering wordt tevens gevraagd, een dwangsom op te leggen van 250,00€ per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Terzake wordt onder meer verwezen naar het gegeven dat het gaat om uiterst kwetsbaar gebied (met name bosgebied) en dat een spoedig herstel –alleszins binnen de opgelegde uitvoeringstermijn– dient gerealiseerd te worden.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur gesteund is op objectieve motieven en gevorderd werd uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

De vordering dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard.

Gelet op de manifeste onwil van beklaagden om tot herstel over te gaan komt de gevorderde dwangsom gegrond voor.

Gezien de bepalingen van art. 162, 194, van het Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken; art. 2/2°, 38, 40, 66, van het Strafwetboek; art. 1 van de wet van 5 maart 1952, gewijzigd bij wet van 24 december 1993, 26 juni 2000, 07 februari 2003 en 28 december 2011; art. 91 tweede lid van het K.B. 28 december 1950; art. 2, 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 37, en 41, der wet van 13 juni 1935; art. 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985, gewijzigd bij de wet van 26 juni 2000, 07 februari 2003, 24 december 1993 en 28 december 2011; art. 58§1 van het K.B. Van 18 december 1986; art. 2, 3 en 4 van de wet van 26 juni 2000;

OM DEZE REDENEN, en bij toepassing van artikel 6:1.1.1^o van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, de artikelen 99, par.1, 146, 1°-3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999.

DE RECHTBANK, vonnissende op TEGENSPRAAK

-Wat betreft eerste beklaagde

Verklaart het aan eerste beklaagde ten laste gelegde feit bewezen.

Veroordeelt eerste beklaagde wegens het haar ten laste gelegde feit tot een geldboete van **TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO**.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 50 opdecimen en gebracht wordt op **VIJFTIENDUIZEND EURO**.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van drie maanden.

En aangezien beklaagde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele of een correctionele straf van meer dan twaalf maanden gevangenisstraf en een maatregel van genadigheid van aard is om haar verbetering te doen hopen;

Gezien art. 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994 en 22 maart 1999;

Verleent gewoon uitstel van uitvoering voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van **DUIZEND TWEEHONDERDVIJFTIG EURO**, met opdecimen gebracht op **ZEVENDUIZEND VIJFHONDERD EURO** van de geldboete of voor 45 dagen van de vervangende gevangenisstraf.

-Wat betreft tweede beklaagde

Verklaart het aan tweede beklaagde ten laste gelegde feit bewezen.

Veroordeelt tweede beklaagde wegens het hier ten laste gelegde feit tot een geldboete van **TWEEDUIZEND VIJFHONDERD EURO**.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete wordt verhoogd met 50 opdecimen en gebracht wordt op **VIJFTIENDUIZEND EURO**.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van drie maanden.

En aangezien beklaagde nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele of een correctionele straf van meer dan twaalf maanden gevangenisstraf en een maatregel van genadigheid van aard is om zijn verbetering te doen hopen;

Gezien art. 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994 en 22 maart 1999;

Verleent gewoon uitstel van uitvoering voor een termijn van drie jaar voor een gedeelte van **DUIZEND TWEEHONDERDVIJFTIG EURO**, met opdecimen gebracht op **ZEVENDUIZEND VIJFHONDERD EURO** van de geldboete of voor 45 dagen van de vervangende gevangenisstraf.

Verwijst eerste en tweede beklagde elk tot de helft van de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: **99,13 EURO**.

Verwijst eerste en tweede beklagde, ingevolge artikel 91, tweede lid, K.B. 28 december 1950, elk tot betaling van een vergoeding van **50,00 EURO**.

Verwijst eerste en tweede beklagde bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke geweldsdaeden en aan de occasionele redders, elk tot betaling van een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO** verhoogd met 50 opdecimen en gebracht op **HONDERD VIJFTIG EURO**.

- Wat betreft de herstellvordering:

Veroordeelt beklagden om binnen de 12 maanden na het in kracht van gewijsde treden van huidig vonnis over te gaan tot herstel van het ontroerend goed in de oorspronkelijke staat door het slopen van de woning met veranda en het verwijderen van de draadafsluiting met ijzeren poort, waarbij het slopen van de constructie inhoudt dat niet enkel de bovenbouw wordt afgebroken doch dat tevens de vloerplaat/funderingen worden verwijderd en de bodem in de oorspronkelijke staat wordt hersteld en waarbij alle afbraakmaterialen afgevoerd dienen te worden.

Machtigt de stedenbouwkundig inspecteur ingeval huidig vonnis niet binnen voormelde termijn ten uitvoer wordt gebracht, daarin te voorzien op kosten van beklagden.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de afbraak te verkopen, vervoeren en te verwijderen.

Zegt dat de overtreders die in gebreke blijven, verplicht zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat opgesteld door de overheid die het vonnis uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank.

Veroordeelt beklagden tot een dwangsom van 250 euro per dag vertraging ingeval huidig vonnis niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd.